

Tretia
Strieborná
kniha snov

Kerstin Gierová

COO
BOO

Tretia strieborná kniha snov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kerstin Gierová
Tretia strieborná kniha snov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Kerstin Gierová

Tretia strieborná kniha snov

COO
BOO

Pre všetkých snívajúcich tam vonku.

Ved' všetko, čo vidíme, je snom vo sne, inším nie.

EDGAR ALLAN POE

„Porozprávajme sa o vašom démonovi. Počuli ste tento týždeň jeho hlas?“ Oprel sa dozadu, ruky si zložil pred bru-
chom a s očakávaním sa na ňu pozrel. Venovala mu pohľad
svojich nezvyčajných tyrkysových očí, ktoré ho od začiat-
ku fascinovali. Ako vlastne všetko na nej. Anabel Scottová
bola nepochybne tou najatraktívnejšou pacientkou, akú
kedy liečil, ale to ani zďaleka nebolo všetko. Najviac ho za-
ujala skutočnosť, že aj po toľkých hodinách terapie ju ešte
stále nedokázal prekuknúť. Neustále sa jej darilo znova ho
niečím prekvapiť a vyviesť ho z miery a to neznášal. Vždy
ho rozčuľovalo, keď mu dávala pocítiť, že ho má omotané-
ho okolo prsta, pričom on bol diplomovaný odborný le-

kár a ona iba osemnásťročná a značne psychicky narušená dievča.

Ale dnes to prebiehalo celkom dobre. Dnes to mal pod kontrolou.

„On nie je môj démon,“ odpovedala a sklopila oči. Jej mihalnice boli také dlhé, až jej vrhali tieň na líca. „A nie, nič som nepočula. Ani som nič necítila.“

„Takže, to by bolo – nechajte ma chvíľku počítať – šesťnásť týždňov, počas ktorých ste démona ani nevideli, ani necítili, je to tak?“ Naschvál nasadil trochu namyslený tón, vedel, že ju tým vyprovokuje.

„Áno,“ odvetila.

Ten nesmelý hlas sa mu páčil. Dovolil si malý úsmev. „S čím podľa vás súvisí, že vaše halucinácie zmizli?“

„Možno...“ zahryzla si do spodnej pery.

„Áno? Hovorte hlasnejšie.“

Vzdychla si a z čela si odhrnula jednu z lesklých zlatých kučier. „Možno to súvisí s tými tabletkami,“ priznala.

„Veľmi dobre ste to odhadli.“ Nahol sa, aby si niečo zapísal, *a. K., ds. V., hr. verk.*, skratky, ktoré si v tomto okamihu sám vymyslel. Lebo vedel, že to číta hore nohami, a teraz sa pýta, že čo to, preboha, znamená. Len s námahou potlačil víťazoslávny úsmev. Áno, bezpochyby v ňom vzbudila sadistické sklony a áno, už dávno sa prestal správať profesionálne. No bolo mu to jedno. Anabel bola iná ako ostatné pacientky. Bolo preňho dôležité, aby konečne uznala jeho kompetentnosť. Napokon, veď on je Dr. Otto

Anderson a raz sa stane primárom na psychiatrii. Na oddelení, na ktorom dievča strávi pravdepodobne celý zvyšok svojho života. „Tabletky sú nevyhnutné na liečenie polymorfnej schizofrénie, akú máte vy,“ pokračoval. Znova sa oprel a užíval si jej pohľad. „No pri terapiách sme urobili ešte viac. Odkryli sme vaše traumy z detstva a analyzovali sme príčiny vašich preludov.“ To bolo veľmi prehnané. Od otca dievčaťa sa dozvedel, že svoje prvé tri roky prežilo v pochybnej sekte, ktorá praktizovala rituály čiernej mágie, ale Anabel si nič z toho nepamätala. Aj jeho pokusy preniknúť k tým spomienkam pomocou hypnózy – metódy, ktorú použil bez povolenia – sa skončili neúspešne. V skutočnosti boli rovnako ďaleko ako na začiatku terapie. Nebol si ani istý, či Anabeline psychotické poruchy naozaj pramenia z jej detstva, nebol si istý vôbec ničím, čo sa týkalo jej. Ale to je jedno – hlavne, že v ňom vidí skúseného lekára, ktorý vie nazrieť do jej vnútra a vďaka ktorému sa o sebe veľa dozvedela. „Konečne ste pripravená akceptovať, že váš démon existoval len vo vašej fantázii.“

„Nevolajte ho stále tak.“ Odsunula stoličku a vstala.

„Anabel!“ zvolal prísne. Práve to tak dobre prebiehalo. „Naše sedenie sa ešte neskončilo.“

„Ale áno, skončilo, doktorko,“ odvetila. „Čoskoro mi zazvoní budík. Mám dnes stretnutie so študijnou poradkyňou a na to v žiadnom prípade nesmiem prísť neskoro. Budete sa smiať, ale zvažujem štúdium medicíny, aby som sa neskôr mohla špecializovať na forenznú psychiatriu.“

„Netárajte hlúposti, Anabel!“ Zmocnil sa ho zvláštny pocit. Niečo tu nie je v poriadku. S ňou. S ním. S touto miestnosťou. A prečo zrazu vo vzduchu zacítil konvalinkovú vôňu parfumu svojej matky? Roztržito siahol po pere. Študičná poradkyňa – taká hlúposť. Nachádzali sa na uzavretom oddelení a Anabel bez jeho povolenia nemohla ísť nikam, ani do parku. „Okamžite si znova sadnite. Poznáte pravidlá. Ja rozhodujem, kedy sa končia naše sedenia, nikto iný.“

Anabel sa súcitne usmiala. „Vy úbožiak. Ešte stále nevíete, že vaše pravidlá tu už nie sú ničím iným, len – ako to nazývate? – preludmi?“

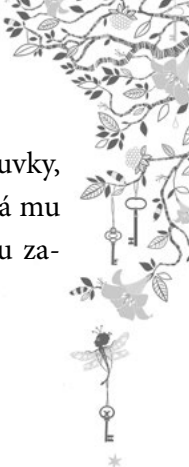
Cítil, ako zalapal po dychu. Je tu niečo, nejaká myšlienka, spomienka, celkom hlboko v ňom, ktorú musí vydolovať na povrch. Lebo je dôležitá. Životne dôležitá. Ale jednoducho sa mu nepodarilo preniknúť až tam.

„Nehľadte tak šokovane.“ Anabel už bola pri dverách a potichu sa zasmiala. „Naozaj musím ísť, ale budúci týždeň vás prídem opäť navštíviť. Sľubujem. Nech sa vám do vtedy sníva niečo pekné.“

Prv než stihol zareagovať, zabuchla za sebou dvere a počul, ako sa jej kroky vzdalujú po chodbe. Tá potvora presne vedela, že neukáže svoju slabinu a nerozbehne sa za ňou, aby všetci videli, že nemá svoju pacientku pod kontrolou. Toto však bolo poslednýkrát, čo si nechal skákať po hlave, ďalšie sedenie už proti jeho vôli neukončí. Nabudúce si zavolá na pomoc ošetrovateľov, možno ju dá priviazať – ešte má niekoľko možností, ktoré nevyčerpá.

Keď zavrel Anabeline záznamy a odložil ich do zásuvky, ešte stále mal v nose jemnú konvalinkovú vôňu, ktorá mu pripomínala jeho matku. Na kratučký okamih sa mu zdalo, že počul, ako matka zavzlykala jeho meno.

No oboje potom zmizlo a všetko bolo ako vždy.

1.

Ako dezert sme mali tapiokový puding, ale ten som vlastne ani nepotrebovala, chuť som si pokazila už predtým. Postarala sa o to tá záležitosť s Rasmusom.

„Nebudeš ho jesť, Liv?“ Grayson ukázal na môj bezfarebný a sklovitý puding, ktorý sa v miske natriasal sem a tam. Svoju vlastnú porciu hrčkovitého slizu s ananáso-vým kompótom už Grayson zhltol.

Prisunula som mu miskú. „Nie, pokojne si ho zober. Opäť ďalšia britská tradícia, ktorej čaro som, bohužiaľ, neobjavila.“

„Ignorantka,“ povedal Grayson s plnými ústami a Henry sa zasmial.

Bol utorok na začiatku marca, slnko prenikalo do školskej jedálne cez špinavé okná siahajúce až po strop. Na stenách a tvárach vyčarovalo jemné pásiky a ponorilo všetko do teplého svetla. Dokonca som si namýšľala, že vo vzduchu cítim vôňu jari, ale možno to súviselo len s veľkou kyticou narcisov na učiteľskom stole, ku ktorému si práve sadala moja francúzštinárka, pani Lawrenceová. Zdalo sa, že spala ešte horšie ako ja.

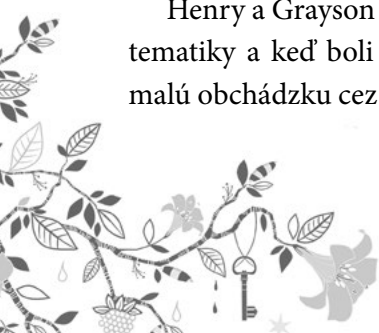
Jar teda bola vo vzduchu, Grayson, Henry a ja sme si obsadili náš obľúbený slnečný stôl v rohu vedľa východu a predtým som sa dozvedela, že zajtrajší test z dejepisu odpadá. Skrátka, mohla by som sa super uvoľniť, keby ma netrápila tá spomínaná vec s Rasmusom.

„Tapiokový puding vie byť aj lepší.“ Henry, ktorý si obozretne žiaden dezert nezobral, sa na mňa usmial a na chvíľu som zabudla na naše problémy a úsmev som mu opätovala. Možno bude napokon všetko v pohode. Ako to vždy vraví Lottie? „Neexistujú problémy, iba výzvy.“

Presne tak. Aký nudný by bol náš život bez výziev! Pri tom nebolo vôbec nutné si k ostatným výzvam, ktorým už aj tak musím čeliť, nabaliť ešte ďalšiu. Bohužiaľ, presne to som urobila.

Stalo sa to predvčerom večer a ešte stále som netušila, ako mám z toho vyklúčkovať.

Henry a Grayson sa u nás doma učili na písomku z matematiky a keď boli hotoví, Henry si pri odchode urobil malú obchádzku cez moju izbu, aby mi poprial dobrú noc.

Bolo neskoro, v dome dávno zavládol pokoj, dokonca si Grayson mylne myslel, že Henry je už na ceste domov.

Bola som fakt prekvapená, že vidím Henryho, nielen kvôli neskorej nočnej hodine, ale aj preto, lebo sa nám ešte nepodarilo nanovo definovať náš vzťah a oficiálne zmeniť „nešťastný rozchod“ na „šťastné zmierenie“. V posledných týždňoch sme sa síce mlčky opäť začali držať za ruky a párkrát sme sa už aj pobožkali, preto mohli všetci nadobudnúť dojem, že je všetko ako predtým alebo aspoň na dobrej ceste k tomu – no nebolo to tak. Udalosti posledných mesiacov a vecí, ktoré mi Grayson porozprával o Henryho ľubostnom živote, na mne zanechali stopy, a to vo forme pretrvávajúceho komplexu menejcennosti vzhľadom na moju sexuálnu neskúsenosť (alebo ako povedala moja mama „zaostalosť“).

Ak by som nebola taká šťastná, že sa opäť zblížujeme, možno by som si dala tú námahu a rozanalyzovala tie mátajúce pocity ukryté pod šťastím a zamilovanosťou. A keby som to bola urobila, možno by sa tá vec s Rasmusom ani vôbec nestala.

Takto som však zaskočila samu seba.

Keď Henry vopchal hlavu do dverí, práve som sa chystala založiť si na zuby nový strojček. Zubár alias Charles Spencer zistil, že v spánku zrejme škripem zubami (čo som mu hneď aj uverila), a strojček by mal zabrániť, aby som si v noci obrusovala zubnú sklovinu. Či pomáha, to neviem posúdiť, v prvom rade podporuje vylučovanie slín, preto som ho pomenovala „blbá slintačka“.

Keď som zbadala Henryho, nechala som tú vec nenápadne zmiznúť medzi matracom a rámom postele. Už aj to bolo dosť hrozné, že môj vrchný diel pyžama nepasoval k spodnému a ani nejako skvele nevyzeral, hoci Henry tvrdil, že károvaný flanel považuje za veľmi sexi. Čo viedlo k tomu, že som ho pobožkala, takpovediac za odmenu za milý kompliment a po tom bozku nasledoval ďalší, ktorý teraz trval trochu dlhšie a napokon (medzitým som trochu stratila pojem o čase a priestore) sme ležali v mojej posteli a navzájom si šepkali veci, ktoré zneli ako vety z textov gýčových piesní a v tomto okamihu mi napriek tomu nepripadali ani trochu gýčové.

Náš vzťah teda jednoznačne smeroval k statusu „šťastne zamilovaní“ a ja som bola naklonená veriť Henrymu, že v károvanom flaneli vyzerám veľmi sexi.

Potom však zrazu prestal, odhrnul mi z čela prameň vlasov a povedal, že sa nemusím báť.

„Báť čoho?“ opýtala som sa ešte trochu omámená zo všetkých tých bozkov. Potrebovala som pár sekúnd na to, aby som si uvedomila, že toto sa deje v skutočnom živote a nie ako obvykle v sne, kde nás nikto nemohol vyrušiť. Asi preto to bol intenzívnejší pocit ako inokedy.

Henry sa oprel o lakeť. „Veď vieš. Báť toho, že to pôjde prí rýchlo. Že by som od teba mohol chcieť priveľa. Alebo ťa tlačíť do niečoho, na čo nie si pripravená. Na tvoj prvý raz máme naozaj kopu času.“

A vtom sa to stalo. Dnes, v jasnom jarnom svetle v škol-

skej jedálni si to už neviem vysvetliť, pričom... vysvetliť by som to ešte vedela, ale to tú celú vec nezlepšovalo. V každom prípade boli na vine Henryho slová. Ten prekliaty *prvý raz*.

Bolo to znamenie, ktoré zaktivizovalo môj komplex menejcennosti a ten so sebou priviedol aj svoju priateľku: urazenú hrdosť. Obaja boli pevne presvedčení, že pre moju neskúsenosť ma Henry akosi ľutuje, a Henryho pohľady rozhodne niekedy vyzerali akosi ľútostivo.

Teraz napríklad.

„Och. Ty si myslíš, že som ešte nikdy... so žiadnym chlapcom nespala?“ Posadila som sa a pevnejšie som sa zamotala do prikrývky. „Ach tak, chápem.“ Pousmiala som sa. „Tú celú vec s panenstvom pri vašej hre s démonom si bral fakt vážne, však?“

„Ehm, áno.“ Aj Henry sa posadil.

„Ale to som povedala iba preto, aby som sa jej mohla zúčastniť.“ Urazená hrdosť mi kládla na jazyk slová, ktoré ma neskôr udivovali rovnako ako Henryho. Obrovský komplex menejcennosti jej nadšene tleskal.

Zmätok, ktorý sa zjavil na Henryho tvári, a spôsob, akým nadvihol obočie, sa mi vyslovene páčili, po ľútosti nebolo ani stopy.

„Nikdy sme sa o tom naozaj nerozprávali,“ začala som tárať a takmer som zabudla, že klamem dve na tri, tak presvedčivo znel môj hlas. „Samozrejme, nemala som toľko frajerov ako ty frajeriek, ale bol tu... jeden chlapec, s ktorým som chodila. V Pretórii.“

Keďže Henry nič nevrazil, len na mňa s očakávaním hľadel, pokračovala som: „Nebola to veľká láska alebo niečo podobné a boli sme spolu iba tri mesiace, ale sex s ním bol...“ Na tomto mieste urazená hrdosť zrazu povedala „zbohom“ (tá potvora!) a znova som sa musela spoľahnúť iba na seba.

A okamžite som sa silno znenávidela. Prečo som to urobila? Namiesto toho, aby som túto príležitosť využila na úprimný rozhovor, všetko som ešte zhoršila. Najprv som očervenela ako paprika, lebo som nebola schopná začatú vetu dokončiť. *Sex s ním bol... haló?* Až teraz som zbada-la, ako intenzívne sa mi Henry pozerá do očí. „... celkom okej,“ zamrmlala som z posledných síl.

„Okej,“ zopakoval Henry ľahavo. „A ako... sa volal... ten týpek?“

Hej, ako sa vlastne volal, ty sprostá urazená hrdosť? Také niečo si človek musí dopredu premyslieť! Čím dlhšie pred klamstvom človek váha, tým je horší klamár, to vie každé malé dieťa.

„Rasmus,“ dodala som rýchlo. Lebo to bolo prvé meno, ktoré mi napadlo, keď som pomyslela na Južnú Afriku. A pretože som bola napriek všetkému ešte stále dobrou klamárkou.

Rasmus bol astmatický čaučau našich susedov, s ktorým som chodila na prechádzky. Za sto juhoafrických randov za hodinu som sa prechádzala s ním, mopslíkom Sirom Havkáčom a našou sučkou Buttercup.

„Rasmus,“ zopakoval Henry a ja som si s úľavou vydýchla. Znelo to celkom dobre. Vymyslení expriateľa môžu mať aj horšie mená. Sir Havkáč, napríklad.

Henry na tomto mieste prekvapujúco zmenil tému, hoci som sa vnútorne pripravovala na výsluch. Presnejšie povedané, vôbec nezmenil tému, ale začal ma znova bozkávať. Akoby mi chcel dokázať, že to vie omnoho lepšie ako Rasmus. Ale aj keby Rasmus skutočne existoval, jemu by sa rozhodne nevyrovnal – žiaden Rasmus na tomto svete sa nevie bozkávať lepšie ako Henry, o to sa stavím.

To bolo pred dvomi dňami a odvtedy sme môjho vymysleného expriateľa viac nespomenuli. Môj komplex menejcennosti mal síce kratučký moment víťazstva, ale z dlhodobého hľadiska nebolo toto klamstvo o Rasmusovi dobrým riešením. A preto som musela počas tohto utorkového obeda aj bez tapiokového pudingu bojovať s krčmi v žalúdku, hoci sa Henry na mňa usmieval.

Grayson medzitým zhltol moju porciu a lačno sa obzeral po jedálni, akoby čakal na dobrú vílu, ktorá by priletela k nášmu stolu a naservírovala mu ďalšie misky s pudingom.

Namiesto dobrej víly sa okolo nás prehnala iba Emily, pričom vrhla na Graysona pohľad, na ktorý rozhodne potrebovala zbrojný pas. Pritom takmer zvalcovala úbohého pána Vanhagena, ktorý sa však zachránil odvážnym skokom smerom k učiteľskému stolu, zatiaľ čo Emily pokračovala k okienku na výdaj jedla, kde už stála Graysonova sestra Florence a čakala na ňu.

Emily bola už niekoľko týždňov Graysonovou expriateľkou a predponu „ex“ znášala veľmi zle. Obdivovala som Graysonov stoický pokoj, s akým pristupoval k Emily. Aj teraz sa len uškrnul. „Myslel som si, že dnešnú dávku pohrdavých pohľadov som dostal už na angličtine.“

„Myslím, že tú dávku zvýšila.“ Henry sa predklonil, aby mal lepší výhľad na Florence a Emily. „Samozrejme, neovládam čítanie z pier ako profesionáli, ale som si celkom istý, že práve rozpráva tvojej sestre, čo sa ti v noci snívalo. Počkaj... zajačik? Fakt?“

Keďže doberať si Graysona bolo ešte vždy zábavné, hneď som sa zapojila: „Och, taký mäkučký zajačikovský sen? Čo len tá Emily o tebe prezrádza?“

Grayson položil lyžičku do misky a venoval nám slabý úsmev. „Kolkokrát vám mám ešte vysvetľovať, že sa mylíte? Emily nevie nič o chodbe snov. Okrem toho by nikdy nešpehovala iných ľudí v snoch. Na to je príliš rozumná a realistická.“

Skôr k nej pasovalo „bez fantázie“, ale to som nemohla dodať, lebo Grayson pokračoval ďalej: „Nechápem, prečo s tým stále začínate. Veď sa už týždne nič nestalo. Skončilo sa to raz a navždy.“

Ako vždy, keď to povedal – hovoril to dosť často, asi aby o tom presvedčil sám seba –, si jedna moja časť (tá dobromyseľná, túžiacia po harmónii) želala, aby mal pravdu. A aj to tak bolo: v chodbách snov v posledných týždňoch nevládlo nič iné, len pokojné ticho.

„Arthur dostal príučku. Nechá nás na pokoji,“ povedal Grayson dôrazne a tie dobromyseľné hlasy v mojom vnútri s ním horlivo súhlasili: *Presne tak! Človek nemusí hneď myslieť na to najhoršie! A ľudia sa menia. V každom sa skrýva niečo dobré. Dokonca aj v Arthurovi.*

„No jasné, Grayson.“ Henry uštipačne zvrátil čelo. „A ten dobrák ti určite už dávno odpustil, že si sa k nemu vlámala a zmlátil ho v spánku.“

Arthur nesedel od nás vôbec ďaleko, rovno za učiteľským stolom, pri ktorom pán Vanhagen živo debatoval s riaditeľkou Cookovou, kým nevyspatá pani Lawrenceová budila dojem, že jej hlava každú chvíľu spadne do polievky. Arthur sa práve zasmial na niečom, čo povedal Gabriel, a ukázal svoje dokonalé zuby. Po zraneniach, ktoré mu spôsobil Grayson, už nebolo ani stopy, jeho tvár vyzerala rovnako anjelsky ako predtým. Pôsobil očividne uvoľnene a sebaisto. Okamžite som oľutovala, že som sa tým smerom pozrela. Pohľad naňho ma nanovo rozčúlil. A tiež skutočnosť, že ostatní, ktorí s ním sedeli pri jednom stole, nič netušia.

„Možno je na mňa stále našťvaný,“ pripustil Grayson. „Ale je dosť inteligentný na to, aby vedel, kedy sa musí vzdať.“ Energicky začal ukladať svoje rozličné tanieri a misky. „Nikto by nemárnil čas premýšľaním o tom, keby ste konečne prestali prechádzať cez svoje snové dvere, ktoré by vlastne nemali vôbec existovať.“ Očividne ho hnevali naše pochybovačné pohľady, lebo sa odvrátil, ale so vzdo-

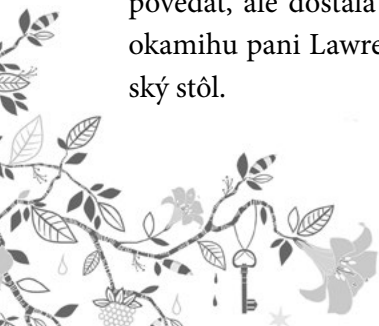
rovito vystrčenou bradou dodal: „Všetko je v najlepšom poriadku.“

Tie dobromyseľné, po harmónii túžiace hlasy v mojom vnútri teraz definitívne utíchli.

„No jasné, všetko je okej.“ Zamračila som sa na Graysona. „Až na niekoľko maličkostí ako fakt, že Arthur nám prisahal večnú pomstu po tom, čo sa mu nepodarilo zabíť moju malú sestru. Alebo že krvilačná Anabel spôsobi-la svojmu psychiatrovi desivý nepretržitý spánok a znova voľne pobehuje. Alebo že tvoja totálne rozumná a morálne bezchybná expriateľka sa po nociach vkráda do tvojich snov. Ale ako som povedala, veď to sú len maličkosti. Všetko je v najlepšom poriadku.“

„Ale to vôbec nie je pravda.“ Hoci som pri vymenúvaní spomenula len zlomok našich problémov, Grayson si z nich vybral iba relatívne neškodné slovo „expriateľka“. „Ak by to aj naozaj bola Emily, koho ste videli na chodbe snov, hoci je to nepravdepodobné, bola to jednorazová záležitosť.“ Tresol použité lyžice na tácku k miskám. „Odhlíadnuc od toho, že sa zaručene nezaujíma o moje sny – moje nové bezpečnostné opatrenia by vôbec nemohla prekonať. Mimochodom, ani vy nie,“ dodal nahnevane.

„Ejha, bude teraz Hrôzostrašný Freddy chcieť, aby sme vyhláskovali tapiokový puding odzadu?“ chystala som sa povedať, ale dostala som sa iba po „Freddy“, lebo v tom okamihu pani Lawrenceová vyskočila a vyliezla na učiteľský stôl.

A čoskoro sme si mali uvedomiť, že sme tu po celý čas sedeli ako ľudia, ktorí piknikujú na okraji sopky. Vedia síce, že sopka môže každú chvíľu vybuchnúť, a rozprávajú a hádajú sa o tom, aké je to strašne nebezpečné, ale až keď sa pod nimi trasie zem a láva strieka do výšky, pochopia, že je to naozaj vážne. A že prepásli okamih, keď sa mohli zachrániť.

Keďže pani Lawrenceová prevrhla viacero pohárov, hneď si získala úplnú pozornosť všetkých prítomných. Niekoľko učiteľov vyskočilo, lebo im na oblečenie kvapkal džús alebo voda, riaditeľka Cooková duchaprítomne odpratala do bezpečia vázu s narcismi a žiaci okolo nás si začali šepkať.

Pani Lawrenceová mala okolo štyridsiatky a jej úzka tvár, tmavé vlasy a dlhý útlý krk mi vždy pripomínali francúzsku herečku s dlhočiznou ofinou, Sophie Neviemakú. S obľubou nosila svetlé blúzky, kostýmy od chanela a topánky na vysokých opätkoch, v ktorých vedela neskutočne rýchlo kráčať. Vlasy mala veľmi elegantne a napriek tomu ležérne vypnuté nahor a dokázala sa neuveriteľne prísne dívať, ak si niekto neurobil domácu úlohu. Celkovo zodpovedala klišéovitým predstavám o učiteľkách francúzštiny a mali sme pocit, že riaditeľka Cooková s ňou nerobila pohovor, ale rovno ju vytiahla z nejakého filmového nakrúcania.

No táto predstava teraz veľmi utrpela. Pani Lawrenceová stála na učiteľskom stole medzi všetkými tými použitými miskami a prevrhnutými pohármi, absolútne si nevšímalala zhon okolo seba a dramaticky rozťahla ruky.

V prvom momente som si myslela, že chce predniesť reč ako vo filme Spolok mŕtvych básnikov a zarecitovať báseň od Whitmana, čo by bolo veľmi čudné vzhľadom na predmet, ktorý učila, ale bohužiaľ som sa mýlila.

„Ako možno viete, lebo to stálo na blogu tej anonimnej fľandry Top Secret, mala som počas posledných dvoch školských rokov aféru s Gilesom Vanhagenom,“ povedala svojím zvučným hlasom, pri ktorom sme sa netriasli len my. Pán Vanhagen, ktorý sa práve pokúšal servítkou potierať obsah prevrhnutých pohárov, zmeravel a z tváre mu zmizla všetka farba.

V miestnosti vládlo absolútne ticho.

„Aféru,“ zopakovala pani Lawrenceová a pohrdavo spustila kútiky úst. „Nemôžem vystáť to slovo. Robí všetko takým úbohým, malým a znevažuje to, čo mi pripadalo čisté, úžasné, sladké. Bola som zamilovaná, šťastná a presvedčená, že sme pre seba stvorení.“

Neskôr mi prišlo pozoruhodné, že v miestnosti plnej pubertiakov, ktorí nie sú práve známi svojou citlivosťou, sa nikto nechichotal a nesmial a ani nevytiahol svoj mobil, aby tento pamätný okamih zachytil, ale videla som iba šokované, prekvapené tváre. A nikto sa ani nepohol. V dôstojnej inštitúcii, akou je *Frognalská akadémia pre chlapcov a dievčatá*, zaručene ešte nikdy nevideli učiteľa na stole. Ak tu vôbec niekomu preskočilo, tak potom určite iba absolútne civilizovane za zatvorenými dverami.

„Verila som mu, keď mi prisahal, že opustí svoju ženu,“

pokračovala pani Lawrenceová a trasúcim sa prstom ukázala na pána Vanhagena, ktorý očividne práve premýšľal nad tým, či by nebolo múdrejšie sa ukryť pod stôl alebo šprintovať smerom k východu.

„Pritom som to mala vedieť lepšie!“ Pani Lawrenceová sa otočila na opätku, pričom prevrhla ďalší pohár. „Dievčatá, mužom nesmiete nikdy veriť, počujete? Ide im len o to, aby vám ukradli srdce a potom po ňom podupali!“ Pozrela sa dookola. „Mám vám to dokázať?“ zvolala. „Mám vám ukázať, čo urobil s mojím srdcom?“

Bezpochyby to bola rečnícka otázka, na ktorú nečakala odpoveď, pričom odvážne znejúce nie alebo presne mierený zásah do jej hlavy by možno mohol zabrániť katastrofe, ktorá sa nezadržateľne blížila. Ale na to sme boli všetci príliš ohromení.

Pomaly, veľmi pomaly rozopínala pani Lawrenceová svoj kabátik od chanela, nechala si ho sklzánuť po pleciah a padnúť do šalátu pána Danielsa. Potom si jeden po druhom rozopínala gombíky na blúzke.

„Dobre sa prizrite!“ volala pri tom. „Ukážem vám, kde mi z hrude vytrhol srdce.“

Všimla som si, že som zatajila dych. Všetci zatajili dych. Ešte dva gombíky a uvidíme, akej farby je podprsienka pani Lawrenceovej.

Riaditeľka Cooková ako jediná našla silu, aby sa pohla. Opatrne položila vázu s kvetmi na zem a vystrela ruku. „Christabel, moja milá! Prosím vás, zídte z toho stola.“

Pani Lawrenceová na riaditeľku podráždene civala. „Moje srdce,“ zamrmlala. „Veď im to musím ukázať.“

„Áno, ja viem!“ povedala riaditeľka Cooková a hlas sa jej trochu triasol. „Podťe! Pôjdeme do mojej kancelárie.“

„Kam...“ Pani Lawrenceová dala ruky dolu a pozrela sa nadol na seba. Opäťok ľavej topánky parkoval v hlbokom tanieri pána Vanhagena, a keď ho vytiahla, kvapkala z neho hrášková polievka. „Čo sa stalo? Ako som sa dostala... Prečo...“ V tvári sa jej zrkadlilo čisté zdesenie a začala sa trochu potácať. Ako niekto, kto sa zrazu preberie z hlbokého spánku a nevie, kde je.

„Všetko je v poriadku, Christabel!“ uistila ju riaditeľka Cooková. „Len musíte zísť z toho stola. Andrew, mohli by ste jej podať ruku?“

„Prečo... kto...“ Pani Lawrenceová sa v panike obzerala po miestnosti, jej pohľad bezcieľne blúdil po našich tvárach.

Presne ako Mia, keď bola námesačná, preblesklo mi hlavou a ako sa mi dvíhala žalúdočná kyselina, tak mi aj svitlo. Pani Lawrenceovej nepreskočilo bez príčiny, tento výstup bol metodický. A bol zinscenovaný výlučne pre nás. Niekto použil pani Lawrenceovú ako bábkú len preto, aby nám niečo dokázal.

Totíž, že je omnoho silnejší ako my. A viac než len o krok pred nami.

„Toto je sen, však?“ hlesla pani Lawrenceová. „To sa mi *musí* snívať.“

„Bohužiaľ nie,“ zašepkalo jedno dievča za mnou a ja

som si bola istá, že všetci v miestnosti súcitia s tou koktajúcou a tackajúcou sa ženou rovnako ako ja.

Všetci. Okrem jedného.

Kým pán Daniels a ešte stále na smrť bledý pán Vanhagen pomáhali pani Lawrenceovej zo stola a pani Cooková ju objala okolo pliec, obrátila som pomaly hlavu a pozrela som sa na Arthura. Zjavne čakal len na to, lebo sa nevyhol môjmu pohľadu tak ako zvyčajne a upieral na mňa svoje jasnomodré oči. Tak dlho, kým naňho neciveli aj Henry a Grayson. Nepochybne dospeli k tomu istému záveru ako ja.

Arthur sa usmial. Nebol to síce víťazoslávny úsmev, ale akosi odporne spokojný.

Kým sa žiaci naokolo preberali zo šoku a zmeravenia a začali prúdiť von z jedálne, Arthur naznačil malú poklonu naším smerom.

„A to bol iba začiatok, ľudia,“ zašepkal, keď sa o niekoľko sekúnd neskôr popri nás v tlačnici tisol dopredu. „Skúste to po mne zopakovať, ak to dokážete.“

2.

Henry sa spamätal ako prvý. „Tolko teda k Arthurovi a jeho polepšenej duši.“

„Dočerta,“ povedal Grayson a skryl si tvár do dlaní. Celá jedáleň opäť bzučala ako roj včiel.

„Ako sa mu to podarilo?“ opýtala som sa a zdesenie v mojom hlase mi nahnalo ešte väčší strach. „Ako mohol pani Lawrenceovú v sne zmanipulovať tak, že uprostred dňa vylezie na stôl a len tak si zničí život?“ Civela som na chaos okolo učiteľského stola.

Henry pokrčil plecami. „Obzvlášť odporný typ hypnózy, predpokladám. Potreboval iba jej osobný predmet a musel nájsť jej dvere.“

„Hej, to znie fakt jednoducho,“ povedal Grayson ironicky.

„Ale prečo práve úbohá pani Lawrenceová? Čo...“ Na chvíľku som zmĺkla, lebo sa okolo nás práve tlačil k východu Emilin brat Sam. Od tej záležitosti s pánom Snugglesom mi zvykol potichu povedať „Hanbi sa“, keď išiel okolo, a najnovšie to vravel aj Graysonovi, ale dnes vyzeral príliš otrasený, aby na to myslel. Čakala som, kým nás nebude môcť počuť, a opýtala som sa ešte raz: „Prečo pani Lawrenceová? Čo urobila Arthurovi?“

„Nič, pokiaľ viem.“ Grayson bol rovnako bezradný ako ja. „Arthur už dva roky nechodí na francúzštinu.“

„Myslím si, že nešlo o nič osobné,“ povedal Henry. Na rozdiel od Graysona nebol sklúčený, ale akosi obživoľ. „Pravdepodobne si pani Lawrenceovú jednoducho náhodne vybral ako ukážku. Pre nás.“ Pozrel sa na hodinky. „Poď, Grayson, musíme ísť s pani Zabrinkou diskutovať o kubofuturizme v ruskej avantgarde.“

Grayson si s hlbokým povzdychom zobral bundu. „Dočerta, ešte stále mám zimomriavky na celom tele. Nikdy by som si nemyslel, že sa raz budem Arthura tak báť. Ale teraz mám ten pocit, že v porovnaní s ním chodia všetci ostatní zloduchovia sveta iba do škôlky.“

„Pozri sa na to pozitívne,“ povedal Henry a povzbudzujúco potľapkal Graysona po pleci. „Teraz aspoň vieme, prečo vládol v posledných týždňoch taký pokoj. Vymýšľal spôsob, ako prevziať vládu nad svetom.“

Hoci to posledné bolo myslené ako žart, ani Grayson, ani ja sme sa na tom nemohli zasmiať.

„Keď vie Arthur ľuďmi takto manipulovať v spánku, že v skutočnom živote urobia, čo chce, potom to nie je s tou vládou nad svetom vôbec pritiahnuté za vlasy,“ zamrmlala som. „A to ani nemôžeme nikoho varovať – na psychiatrii by sme skončili rýchlejšie, než by sme stihli povedať *snové dvere*.“

„No.“ Henry sa uškrnul. „Aké nepríjemné, že sme jediní, kto ho môže zastaviť.“

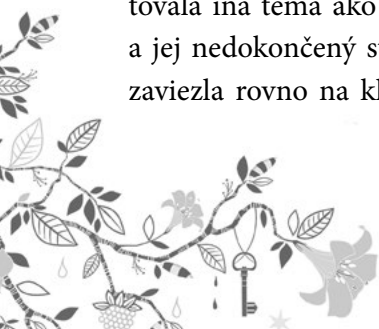
„Ale nemáme ani potuchy ako,“ doplnila som potichu.

„My... musíme predsa niečo urobiť.“ Pár sekúnd vyzeral Grayson veľmi odhodlane. „Stretnime sa dnes večer po tréningu u nás doma. Potrebujeme plán.“ Kým si obliekal bundu, zjavne mu niečo napadlo, lebo odhodlanosť mu z tváre zmizla a uvoľnila miesto čistému zúfalstvu. „Ten darebák! Naozaj si vybral skvelý čas. Ako máme zachrániť svet a pritom súčasne zvládnuť naše záverečné skúšky?“

Henry sa krátko zasmial. „Aj on má ten istý problém. Nemyslím si, že sa Arthur kvôli vláde nad svetom vykašle na maturitu.“

V tom má hádam pravdu. Aj keď pre nadvládu nad svetom nie je maturita nevyhnutne potrebná.

Počas oboch hodín po obedňajšej prestávke neexistovala iná téma ako nervové zrútenie pani Lawrenceovej a jej nedokončený striptíz. Údajne ju riaditeľka Cooková zaviezla rovno na kliniku a pravdepodobne ju tak skoro

neuvidíme. Odpadli aj hodiny pána Vanhagena. Možno sa tiež nervovo zrútil, ako predpokladala moja priateľka Persephona. Alebo išiel domov k svojej žene a hľadá si novú prácu. Človek ani nevedel, koho má viac ľutovať.

Keď som po konci vyučovania išla domov so svojou malou sestrou Miou, už sa o tejto udalosti rozprávalo aj medzi žiakmi nižších ročníkov.

Mia chcela, samozrejme, vedieť podrobnosti. „Je to pravda, že sa vŕala v hráškovej polievke a potom zanechávala slizké stopy po celej škole?“ opýtala sa, len čo sme opustili školský dvor.

Práve som chcela odpovedať, keď ma zozadu niekto objal. Automaticky som zovrela päste a zdvihla ruky.

„Prosím, žiadne kung-fu. To som len ja!“ Henry ma pustil a vliekol sa popri nás. Očividne mal ešte stále nepriemerane dobrú náladu. Ale možno som to iba zle interpretovala. „Ahoj, Mia! Pekný účes.“

„Lottie to volá Sissino hniezdo.“ Mia sa dotkla zapletenej korunky na svojom temene. „S Liv to voláme Sissin kompost.“

„Veľmi praktické, keď človek nevie, kam by si položil vajíčko na raňajky,“ povedal Henry, prestal ma objímať okolo pliec a namiesto toho ma chytil za ruku. „Pôjdem kúsok s vami, dobre? Prečo vlastne nejdete autobusom?“

„Lebo tak pekne svieti slnko.“ Mia sa zahľadela na naše prepletené ruky a zamračila sa. Prv než by stihla otvoriť ústa a opýtať sa niečo trápne („Chodíte opäť spolu či nie?

A ak nie, prečo sa držíte za ruky?“), som náhlivo dodala: „A pretože autobusom vždy cestuje jeden chlapec z Miinej triedy, ktorý ju volá Striebrovlasá princezná. Gil Walker. Píše jej ľubostné listy. S vlastnými rýmovanými básňami.“

„To je hrozné.“ Henry sa zasmial a ja som sa nútila nehladiť na vrásky v kútikoch jeho úst a nemyslieť na to, aký je to pocit bozkávať ich.

„Veru je.“ Našťastie to Miu dočasne rozptýlilo. „Konečne niekto, kto to nepovažuje za sladké a dojemné. Lottie, mama a Liv mi chcú totiž nahovoriť, že musím nájsť ohladuplné slová, aby som chlapca neurazila.“

„Takže mu celkom ohladuplne oznámila, nech si láskavo nájde inú princeznú na zvelebovanie.“

„S malým dodatkom, že inak mu tie básne strčím tam, kde nesvieti slnko,“ vyprskla Mia a kopkala si pred sebou kamienok na chodníku sem a tam. „To ho však, bohužiaľ, ani trošku nevystrašilo, ale hneď inšpirovalo k novej básni.“

Fakt. Dokonca aj ja som musela uznať, že ma už cestovanie autobusom vôbec neteší, keď niekto rovno za nami nahlas hľadá rýmy na *hviezdy v belasých očiach a trblietavý strojček*.

„S Miou sme už uvažovali o tom, že aj my napíšeme báseň o ňom, s názvom *Walker, ten stalker*,“ povedala som.

Henrymu sa ešte stále od smiechu robili vrásky. „Ach jaj, tá láska!“ hlesol s teatrálnym povzdychom. „Donúti nás robiť čudné veci. Mimochodom, Mia, spomínaš si na Južnú Afriku a na istého Rasmusa?“

Zábava sa bleskurýchle skončila.

„Rasmusa?“ zopakovala Mia.

Preboha. Len to nie! Od ľaku som zmeravela a zastala. Teda takto to bolo s klamstvami, raz človeka nemilosrdne dobehnú. Teraz Henry zistí nielen to, že som si expriateľa vymyslela, ale aj to, že Rasmus bol pes. A potom by bola ľútosť v jeho očiach dokonca viac než opodstatnená.

„Rasmusa? Myslíš Rasmusa od Wakefieldovcov?“ opýtala sa Mia.

Ešte vždy som stála na chodníku ako prikovaná a pokúšala sa jej telepaticky naznačiť, že má držať jazyk za zubami. Nanešťastie to nefungovalo.

Mia a Henry na mňa trochu iritovane hľadeli.

„Ehm... hej, toho Rasmusa od Wakefieldovcov. Rasmusa Wakefielda,“ povedala som a v panike som ukázala do jednej predzáhradky. „Ach, pozrite, aké pekné narcisy.“

Môj úbohý pokus o rozptýlenie zostal bez efektu. Bez toho, aby ma počkali, sa Mia s Henrym znova obrátili a kráčali ďalej. Bezradne som na nich civela.

„Aký bol ten Rasmus?“ počula som sa pýtať Henryho.

„Prečo to chceš vedieť?“ spýtala sa Mia podozrievavo.

„Ach, len tak. Mala si ho rada?“

Konečne sa mi podarilo opäť sa pohnúť.

„Rasmusa? No jasné,“ povedala Mia. „Bol celkom milý. Trošku dotieravý, možno. Taký majetnícky. Wakefieldovci ho totálne rozmaznali.“

Och, nie! Prosím, nie. Ďalej bude rozprávať o jeho modrom jazyku.

„Dotieravý a majetnícky vravíš?“ Henry sa na mňa krátko pozrel a nadvihol obočie.

„Veď ma počkajte!“ Vopchala som sa medzi nich.

„Liv ho vždy volala *malý slintoš*, však, Livvy? Au.“

Môj zásah lakťom prišiel so sekundovým oneskorením. S malým umelým úsmevom som sa zakvačila do Mie a Henryho. „Tak som ho nevolala. Nemá niekto z vás mentolku?“

Nefungovalo to. Mia sa vyžívala v spomienkach a Henry... no, jeho výraz tváre bolo ako zvyčajne ťažké odhadnúť.

„Ale áno, Livvy. Dávala si mu bláznivé prezývky, nespomínaš už si? Butter vždy strašne žiarlila, hrýzla ho do nôh, keď si ho škrabkala po bruchu...“

Ale teraz už dost! „Nemohli by sme sa rozprávať o niečom inom?“ zvolala som, asi trochu ostro. O čosi tichšie som dodala: „Nechceš teda vedieť, ako to bolo s pani Lawrenceovou, Mia? Henry a ja sme boli pri tom live.“

Tentoraz to zafungovalo. Konečne mi Mia venovala pozornosť a téma expriateľ, resp. *expes* bola aspoň nateraz uzavretá. Hoci som sa obávala, že sa k nej Henry pri prvej príležitosti vráti.

Mia s napätím počúvala, ako pani Lawrenceová vyliezla na stôl a rečnila. A ako nám takmer ukázala miesto na tele, odkiaľ jej pán Vanhagen vytrhol srdce. S Henrym sme sa pri rozprávaní striedali a Mia súcitne vzdychala.

„Strašné, že sa človek môže zblázniť z nešťastnej lásky,“ povedala, keď sme jej opísali, ako riaditeľka Cooková vyviedla úplne zlomenú pani Lawrenceovú z jedálne. „Ner-

vové zrútenie pred toľkými ľuďmi – veď z toho sa človek už nikdy nespamätá.“

„To nebolo žiadne nervové zrútenie,“ namietol Henry. „Ani sa nezbláznila z nešťastnej lásky a nebola ani nadrogovaná. Bola v podobnom stave ako ty, keď si bola námesačná a chcela si vyskočiť z okna.“

Preľaknuto som sa naňho pozrela. Hádam nezačne teraz tu uprostred cesty odkrývať pravdu o Arthurovi a snoch? „Nemusíš tu náhodou odbočiť?“ opýtala som sa trochu nevlúdne. Na túto vec sme vôbec nemali rovnaký názor: Henry si myslel, že Miu treba do nášho tajomstva zasvätiť už len preto, aby sa mohla sama chrániť, Grayson a ja sme boli proti. Mala iba trinásť rokov a už sa to skončilo. Miino podvedomie medzitým podniklo dostatočné ochranné opatrenia (jej snové dvere boli zabezpečené ako americká vojenská základňa Fort Knox) a Arthur mal už dávno v hľadáčiku iné ciele. Miu by iba zbytočne vystrašilo a zmatlo, keby vedela, že sa dostal do jej snov a donútil ju, aby ako námesačná robila veci, ktoré ju mohli stať život.

„Ako si to myslel?“ Mia civela na Henryho.

On sa opäť pozrel na mňa a vzdychol si, keď si všimol môj meravý výraz. „To sa musíš spýtať svojej sestry. Fakt tu musím odbočiť. Ale rád som si s vami pokecal.“ Pobožkal ma na líce. „Uvidíme sa dnes večer.“

„Naozaj si myslí, že pani Lawrenceová bola námesačná?“ spýtala sa Mia, zatiaľ čo som ja hľadela za Henrym. Vlasý mu ako vždy divoko odstávali na všetky strany. Pred-

tým som si myslela, že si ich upravuje každé ráno všetkými desiatimi prstami, kým nevyzerajú tak ležérne, ale medzi tým som už vedela, že má na hlave najmenej štrnásť vlasových vírov, ktoré mu šetria prácu. Každý jeden vír som našla a hladkala a...

„Naozaj hrozné, čo dokáže láska urobiť s ľuďmi,“ povedala Mia.

„Hej. Úbohá pani Lawrenceová,“ dodala som rýchlo.

„Nehovorím o pani Lawrenceovej.“ Mia vyskočila na múrik a balansovala smerom vpred. „Čo sa deje s tebou a Henrym? Chodíte opäť spolu alebo nie?“

„Hej. Dá sa povedať,“ zamrmlala som a odľahlo mi, že sme zmenili tému. „Teda, explicitne sme sa o tom nerozprávali. Je tu ešte pár vecí, ktoré si musíme vysvetliť. A potom som si ja hlúpa... ehm...“

Mia si vzdychla a zoskočila dolu na chodník. „Čo si urobila?“

„... vymyslela expriateľa. S ktorým som sa vyspala.“

Mia na mňa zboku ohúrene civela. „Prečo?“

„Aby si Henry nemyslel, že je prvý.“ Takto vyslovené to znelo ešte horšie, ako som si myslela.

„Prečo?“ zopakovala Mia otázku.

„Lebo... lebo...“ zastonala som. „Ani ja presne neviem prečo. Jednoducho sa to stalo. Akoby som to nebola ja, ale nejaká zákerná bábka ako bruchovravec, ktorá jednoducho začala tárať. A teraz si Henry myslí, že som v Južnej Afrike mala priateľa. A sex.“

„Naozaj sa nechcem dookola pýtať *prečo*, ale nemôžem si pomôcť.“

„No... vždy hľadel na mňa tak ľútostivo... a potom sa stala tá... ach, to by si nepochopila.“

„Určite nie. Prosím ťa, milý Bože, nech sa nikdy nezamilujem a nerobím hlúposti, o ktorých sama neviem, prečo ich robím.“ Mia sa do mňa zavesila. „No hej, ale s Henrym aspoň nie je nuda. Už som zvedavá, ako sa z toho vykrútiš.“

Hej. Ja tiež. „Ešte jedna vec. Ak sa Henry znova opýta na Rasmusa, nepovedz, že vždy tak čudne dychčal alebo niečo podobné...“

Mia zastala a uškrnula sa od ucha k uchu. „Och, až teraz tomu rozumiem. Preto sa Henry tak veľmi zaujímal o tú buclatú guľku od Wakefieldovcov.“ Zvonivo sa rozosmiala. „Svojho expriateľa si pomenovala Rasmus.“

„Bolo to jednoducho prvé meno, ktoré mi napadlo.“ Postupne pripadala aj mne celá tá vec smiešna.

„Preboha, Livvy, to si môžeš vymyslieť iba ty,“ lapala Mia po dychu. „Rasmus Wakefield. Ešte dobre, že som nepovedala, že vždy ocikal každú lampu.“

„Alebo že po daždi príšerne smrdel.“

„Že vždy zavýjal, keď si hrala na gitare.“

„Že sa raz zasekol vo vchode pre mačky.“

Keď sa objavil vjazd do nášho dvora, ešte stále sme sa tackali od smiechu a takmer sme sa zrazili s neoholeným mladým týpkom, ktorý po chodníku balansoval s dvomi sťahovacími škatuľami, stojacou lampou a saxofónom.

„Sťahujete sa sem?“ opýtala sa Mia a ukázala na susedný dom.

Týpek prikývol, čo nebolo vôbec jednoduché, lebo medzi hornou škatuľou a bradou zvieral dve knihy, ktoré mu takmer vyklzli. „Och, dobre.“ Mia sa naňho veselo usmiala. „Ludia, ktorí tam bývali doteraz, boli strašne nudní. Žena každý deň zametala vjazd a hádala sa s drozdami.“

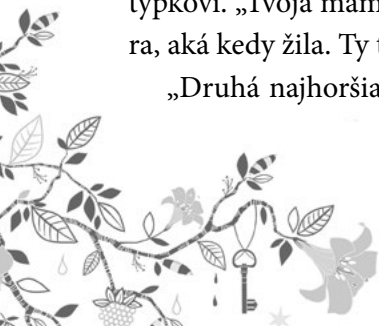
„Moja mama sa bojí drozdov.“ Týpek si vzdychol a pritom sa mu spod brady vyšmykli knihy.

„Ups,“ hlesla Mia.

Knihy som zachytila prv, než stihli spadnúť na zem. Išlo o ťažkú hrubú knihu s názvom Procesné právo a ošúchané malé vydanie Hotel New Hampshire od Johna Iwinga. Očividne študent práva s dobrým literárnym vkusom.

„Pozrime sa, stratený syn sa vracia domov.“ Vedľa nás zabrzdila Florence na svojom bicykli. Ako vždy vyzerala úchvatne, ani trošku zmorene po dlhom dni v škole. Hnedé kučery mala zopnuté do chvosta, z ktorého sa uvoľnil jeden lesklý pramienok a padal jej do tváre ako ozdoba. Keď človek sledoval jej očarujúci úsmev, žiariace oči, milé jamky, nemohol uveriť, že by mohla povedať alebo urobiť niečo protivné. Ale zdanie klame. V poslednom čase bola dokonca mimoriadne zle naladená. „Už som počula, že ťa tvoja priateľka vyhodila z bytu,“ povedala neoholenému týpkovi. „Tvoja mama si myslí, že je to tá najhoršia potvora, aká kedy žila. Ty tiež?“

„Druhá najhoršia, hneď za Poison Ivy, najjedovatejšou

rastlinou na svete.“ Týpek sa tiež zasmial a ukázal pritom svoje pekné zuby. Že som mu podávala knihy, si ani nevšimol. „Ahoj, Flo. Ty si ale vyrástla.“

Florence si založila prameň za ucho. „No, čas nezastal, Matti. Na jeseň začnem študovať. Mal by si si dať pozor, aby som neskončila právo skôr ako ty. Počula som, že si zbabral zopár skúšok. Tvoja mama vraví, že kvôli nešťastnej láske a tej potvore.“

„Expotvore...“ Hocikto iný by sa asi rozpačito vykrúcal, no Matti nevyzeral, že by sa ho to neprijemne dotklo, naopak, stál tu spokojný aj so stojacou lampou pod pazuchou, a to napriek tomu, že sa sťahuje naspäť k mamičke.

„Buď rád, že si sa jej konečne zbavil, Matti.“ Florence ho prehnane súcitne potľapkala po ramene, vďaka čomu sa lampa začala kolísať. „Všade totiž vykladá samé hlúpe klamstvá. Že ste sa rozišli, lebo si mal niečo s jej najlepšou priateľkou. A so sestrou jej najlepšej priateľky. A že sa radšej vláčiš po kluboch, ako sa učíš. A že si posledné štyri mesiace neplatil svoju časť nájomného kvôli dlhom za absurdne drahého veterána s kapotou, ktorá je štyrikrát dlhšia ako kufor.“ Ukázala na červené auto, ktoré parkovalo vedľa chodníka a skutočne malo akúsi dlhú kapotu. „Aká nehorázna klamárika.“

„To nie je žiadny veterán, ale Morgan Plus 8, rok výroby 2012,“ vysvetlil Matti pobavené. „Kamošov otec ho predával za takú smiešne nízku cenu, že len idiot by ho nekúpil. Za trest musím teraz niekoľko mesiacov bývať u rodičov

a každý deň si nechať variť obľúbené jedlá. Ale aj to prežijem. Pri takých milých susedoch.“ Zažmurkal na Florence. „Mama si určite odložila ľúbostné listy, ktoré si mi napísala. Možno by sme si ich mali raz spolu prečítať.“

Teraz si musela dať Florence trošku námahy, aby si na tvári udržala súcitný úsmev. „To som mala dvanásť,“ povedala a tísila bicykel ďalej. Jej chvost zúrivo nadskakoval.

Matti sa za ňou uškrnul. „Príde mi to ako včera,“ odvetil, kým Florence aj s bicyklom zmizla v našom dvore. Potom sa obrátil k Mii a ku mne. „A vy ste?“

Dve dievčatá, ktoré počúvali s otvorenými ústami.

„Florencine budúce nevlastné sestry,“ povedala Mia ochotne. „Ja som Mia a toto je Liv. Aj ona predtým nosila strojček.“

„Rád vás poznávam, Mia a Liv. Ja som Matt. Ten týpek, ktorý bude počas nasledujúcich mesiacov zametať vjazd a loviť drozdy.“

„Dobré vedieť.“ Položila som Procesné právo na hornú škatuľu a Matt knihu pevne zovrel bradou a vykročil k domu.

„Ďakujem. Určite sa čoskoro znova uvidíme,“ povedal cez plece.

Obdivuhodné, ako dlho udržal škatule a stojacu lampu, nehovoriac o saxofóne, ktorý sa už nebezpečne nakláňal.

Mii zjavne ešte niečo napadlo. „Naozaj si tvoja mama odložila Florencine ľúbostné listy?“ zavolala za ním. „A ak áno, predal by si mi ich?“

Matt sa zasmial. „Prečo nie? Zíde sa mi každá penny.“

„Nepozeraj sa tak vyčítavo,“ povedala Mia, keď sme konečne zahli na príjazdovú cestu k spencerovskému domu. „Chcem ich iba pre prípad núdze.“

„Pre tvoju kariéru vydieračky?“

„Radšej vydieračky ako zlodejky. Dobre som videla, že si mu ukradla knihu. Prečo vlastne?“

„Ups.“ Vytiahla som spod saka Mattovu knihu a s predstieraným údivom som si ju prezerala. „Hej, naozaj. Hotel New Hampshire. Chcela som si ju jednoducho ešte raz prečítať.“ To bolo klamstvo – na polici sme mali vlastný exemplár, dokonca podpísaný a s osobným venovaním pre mamu. V skutočnosti mi spontánne napadlo, že by mohlo byť užitočné vziať Mattovi osobný predmet. Človek nikdy nevie, či ho možno nebude potrebovať. A čo môže byť osobnejším predmetom ako viackrát prečítaná, očividne obľúbená kniha?

ŠPECI KECY

Špeci kecy blog Frognalskej akadémie s najnovšími klebetami, najlepšími fámami a horúcimi škandálmi našej školy

O MNE:

Moje meno je Top Secret – som medzi vami a poznám všetky vaše tajomstvá

UPDATE

ACTIVITY

3. marec

J'ai tremblé

tu as tremblé

il/elle a tremblé

nous avons tremblé

vous avez tremblé

ils/elles ont tremblé

Och, áno, ako často sme sa triasli na hodinách pani Lawrenceovej, keď od nás chcela vyčasovať sloveso. A beda, ak niekto prišiel neskoro. Prvý rok sme si mysleli, že jej prísne „L'exactitude est la politesse des rois“ znamená „Presná ako politička!“ a vzťahuje sa nielen sa meškanie, ale aj na školskú uniformu. (V skutočnosti to znamená „Presnosť je

výsadou kráľov“, to len pre tých, ktorí si vybrali španielčinu a vždy sa sťažujú, že je môj blog pre nich príliš náročný.) Ale s tým je teraz koniec. Pravdepodobne sa už nikdy žiaden študent nebude potiť na hodinách francúzštiny pani Lawrenceovej. Posledná lekcija, ktorú nám udelila, bola asi: „Nikdy sa nezapleť so ženatým mužom.“ Veľmi užitočné. Možno dokonca užitočnejšie ako časovanie nepravidelných slovies. Hoci si nikto z nás nevie predstaviť, ako by si nejaká žena mohla niečo začať s pánom Vanhagenom – a to ani keby nebol ženatý. Alebo áno?

Tak či onak – to, čo sa dnes stalo v jedálni, je strašné, také strašné, že by som neuverejnila ani žiadnu fotku, ak by som nejakú mala. To pani Lawrenceovej dlhujem, hoci ma nazvala anonymnou fľandrou. Táto anonymná fľandra vám teraz niečo povie, pani Lawrenceová: Aj tak ste boli pre pána Vanhagena pridobrá. A určite sa z toho dostanete, psychofarmaká vraj dokážu skutočné zázraky. A kto vie – možno sa raz vrátite na Frognalskú? Alebo na klinike stretnete lásku svojho života a budete šťastná inde. Myslí si, že si to zaslúžite. Chaque chose en son temps. (To si láskavo vyhládajte, vy ignoranti francúzštiny, nie som vaša tlmočníčka, ale len anonymná školská fľandra.)

Mimochodom, školská fľandra: vzhľadom na dnešnú drámu v školskej jedálni sa ostatné novinky dostali do úzadia. Preto tu spomeniem len tú najzaujímavejšiu: presne v tomto okamihu sa Jasper Grant nachádza na trajekte medzi Calais a Doverom. Hoci mal až do konca trimestra zostať vo svojom francúzskom zapadákov, musel ho tam dnes jeho otec vyzdvihnúť. Pre očividné porušenia školského poriadku ho vyhodili zo školy a jeho hostovská rodi-

na sa ho chcela čo najrýchlejšie zbaviť. Teraz môžeme len hádať, čo také zlé urobil. Ale dobré na tom je: od zajtra sa ho na to môžeme opýtať sami.

Ja sa na to veľmi teším – Jasper mi fakt chýbal.

Uvidíme sa.

Vaša Top Secret

3.

„V júni? Vari tohto roku?“ Pani Spencerová staršia alias Graysonova a Florencina babka alias Obluda v okrovom alias žena, ktorá svoje bentley zásadne parkuje cez dve parkovacie miesta, alebo skrátené „Okrobluda“ ohromene cívla na mamu. „Ale veď to sa vôbec nedá zvládnuť.“

„Do svadby zostáva presne tri a pol mesiaca.“ Mama sedela za kuchynským stolom vedľa hĺby testov, ktoré musela opraviť, ale kým neprišla Okrobluda, mala vyložené nohy a tvár nastavila popoludňajšiemu slnku. Dobre naladená sa usmiala. „My tu na to ideme celkom zľahka.“

„My?“ Florence ohrnula nosom. „Mňa teda z toho MY, prosím, vynechajte.“ Hoci považovala Lottinu prítomnosť

v tejto domácnosti oficiálne za nadbytočnú, poobede sa vždy motala po kuchyni a pustila sa do Lottiných koláčov. Dnes sme mali miniatúrne jablkovo-škoricové mafiny, ktoré chutili rovnako dobre, ako voňali. Keď Florence do jedného zahryzla, na okamih sa proti svojej vôli zatvárila blažene. Keďže si však všimla, že ju s Lottie pozorujeme, povedala rýchlo a čo najmenej nadšene: „Grayson a ja vám v žiadnom prípade s plánovaním pomôcť nemôžeme, pretože máme čo robiť s maturitou. A v júni je aj koncoročný ples. Možno by ste to naozaj mali zvážiť a termín presunúť. Na jeseň. Alebo na nasledujúcu jar.“

„Hej, alebo na rok 2046, potom môžete rovno naraz osláviť aj vaše osemdesiate narodeniny.“ Mia si uchmatla tri mafiny a chvíľku ich skúmala, či sa jej vojdú naraz do úst. Vošli sa.

„Žiaden strach – tu nie je veľa čo plánovať.“ Mama nám všetkým venovala nenútený úsmev. „Jednoducho budeme spontánne improvizovať. Také oslavy sú predsa vždy tie najlepšie.“

„Ale...“ Zdalo sa, že Okrobluda zalapala po dychu. „Je to svadba, žiadne detské narodeniny! Treba viac než iba zopár balónov. Už len zoznam hostí... normálni ľudia majú už dávno na leto nejaké plány.“

„Hej, dúfam, že aj prateta Gertruda,“ zamrmlala Mia.

„Ale to nič. Kto má čas, ten príde, a kto nie, tak ten nepríde,“ povedala mama. „Veď to nemá byť žiadna veľká udalosť, iba malá, príjemná nekomplikovaná oslava...“

„Ale Lottie si smie obliecť svoj slávnostný dirndl.“ Mia sa uškrnula.

„A určite upečiem tortu.“ Lottie žiarila. „Trojposchodovú.“

„To bude super,“ povedala mama nadšene.

Okrobluda zastonala. „Všetky do úvahy prichádzajúce miestnosti sú, samozrejme, už dávno na jún obsadené – na pokon budete musieť oslavovať v záhrade.“ Pousmiala sa, aby zdôraznila ironický podtón, ale mama si to vôbec nevšimla.

„To je dobrý nápad,“ prikývla uznanlivo.

„To je katastrofa,“ odvetila Okrobluda.

„Nie, ak zabránime starej mame, pratete Gertrude a pratete Virginii, aby vystúpili ako The Supremes,“ povedala som a vtom Okrobluda zbledla. Myšlienka, že aj my máme rodinu, jej očividne ešte nenapadla.

„Och, ako sa teším, že spoznám ďalších z vás.“ Florence prevrátila oči. Bola síce Graysonovým dvojčaťom, ale priateľská bola rovnako ako jej stará mama, ktorej na čele začala pulzovať žila.

„Malá záhradná párty! Tú si môže človek zorganizovať, ak si berie niktoša. Bez rodiny a záväzkov.“ Nervózne začala chodiť hore-dolu po kuchyni. „Na rozdiel od teba sa môj syn nemôže povzniesť nad tradície a princípy, ktoré dlhuje svojmu spoločenskému postaveniu. Ty o nich očividne ani netušíš.“

„A tebe z uší stúpa dym,“ povedala mama pobavene.

„Nezmysel,“ riekla Okrobluda, ale mama mala pravdu:

z Okrobludíných uší jednoznačne stúpali malé biele obláčky sprevádzané zvukmi lokomotívy. A v tomto okamihu som pochopila, že sa mi toto všetko iba sníva. No tento rozhovor sa presne takto udial aj dnes poobede v kuchyni. Ibaže Okrobludine uši nedymili a v stene vedľa chladničky sa nenachádzali žiadne zelené dvere. Tie som si však teraz všimla.

Snová Okrobluda sledovala môj pohľad. „Umelecké remeslá sa mi nikdy veľmi nepáčili, je to príliš vyumelkované. A tá gýčová jašterička ako kľučka, to je vrcholne nevkusné... ach, preboha!“

Kľučka sa pohla. Jemné čierne a červené šupiny sa leskli na svetle, kým sa jašterička naťahovala, vystrela chvost a otvorila oči.

„Nie si ani trošku gýčová,“ povedala som, ako vždy unesená z jej krásy. Keď som svoje snové dvere uvidela prvýkrát, bola jašterička ešte z mosadze a omnoho menšia ako teraz. Odhliadnuc od príležitostného priateľského žmurknutia sa predtým nikdy nehýbala, no teraz liezla sem a tam po dverách a ochotne slúžila ako kľučka iba vtedy, keď som naozaj chcela vyjsť von. Jej oči boli žiarivo tyrkysovomodré a – na rozdiel od jej sestry na druhej strane dverí – hľadeli vždy priateľsky. Ešte vždy som nenašla meno, ktoré by k nej pasovalo: mystické, zvučné a napriek tomu akosi príjemne dôverné. Napokon, bol to výtvar môjho podvedomia, a teda časť zo mňa. Presne ako jej syčiaci náprotivok so špicatými zubami na druhej strane dverí.

„Príliš pestré,“ povedala Okrobluda. „A absolútne ne-realistické. Proporcie vôbec nesedia.“

Okrobludu som pohybom ruky vyhodila ze svojho sna. Už to bolo dosť zlé, že k nám chodila príliš často v reálnom svete, pričom očividne uprednostňovala dni ako ten dnešný, keď bol Ernest na pracovnej ceste a mama mala v škole voľno. Mia a ja sme to považovali za čisté šikanovanie, ale mama a Lottie s ich tvrdohlavou vierou v to dobré v človeku tvrdili, že úbohá stará dáma sa len chce zúčastňovať na rodinnom živote a byť užitočná.

Tak určite. A zem je plochá doska.

Končekom prsta som opatrne prešla po jašteričkiných šupinkách. Na moju radosť začala priasť ako Spot, náš kocúr. Nereálne, ale istým spôsobom nádherné.

„Pomenuj ju Liz,“ navrhla Mia. Ona, Lottie a mama sa postavili vedľa mňa, aby obdivovali jašteričku. Florence zrejme zmizla s Okrobludou. „Zdá sa mi, že vyzerá ako Lizzy.“

„Nie, to je príliš... suché,“ povedala Lottie. „Možno Salamandria. Alebo Nyx ako bohyňa noci.“

„Barcelona by sa hodilo.“ Keď mama videla naše podráždené pohľady, dodala: „Veď viete, kvôli tej známej jašterici od Gaudího, ktorá... ach, zabudnite na to, vy ignorantky kultúry.“

V snoch ma často trochu vydesilo, keď moje podvedomie vykúzlilo informácie z hĺbky môjho mozgu, o ktorých som predpokladala, že som o nich nikdy nepočula. Zajtra

si hneď ráno vygooglim slová „Gaudí“ a „Barcelona“. A dúfam, že nenájdem žiadnu jaštericu.

Niektó zaklopal zvonku na moje dvere.

Jašterička sa poslušne zvinula do kľučky, zatiaľ čo jej náprotivok na druhej strane dverí nahol hlavu k poštovej schránke a zasyčal: „To je Henry.“

„Tak tomu vravím inovatívny priezor,“ povedala mama.

„Tú by si mohla nazvať Mata Hari,“ navrhla Lottie.

Predklonila som sa. „Čo dnes večer voňalo v Graysonovej izbe?“ opýtala som sa cez poštovú schránku.

„Voňavka, ktorá Graysonovi spadla na zem a jeho koberec už asi navždy bude voňať ako jeho starý otec,“ odvetil Henry na druhej strane. „Stavím sa, že sa mu dnes v noci o ňom bude snívať.“

Otvorila som dvere. Henry sa jednou rukou opieral o zárubňu a škeril sa na mňa.

„Ahoj, syrárka. Smiem vojsť?“

„Neviem. Je uprostred noci,“ povedala som s predstieranou koketnosťou. „Moja mama by to nikdy nedovolila.“

„Hlúposť,“ vyhrkla mama za mnou.

Henry vopchal hlavu do kuchyne. „Ach, príjemný rodinný sen. A ako krásne tu voňajú... čerstvo upečené koláče... a škorica... Neskutočné, ako intenzívne tvoje sny v poslednom čase voňajú.“

Ešte neuveriteľnejšie bolo, že mohol zacítiť, o čom sa mi sníva. To bolo také bláznivé, že som si zakázala ďalej nad tým uvažovať. Lebo vždy, keď som to urobila, zmocnil sa

ma strach, strach z toho, že nakoniec nebude pre túto celú vec so snami existovať žiadne logické a vedecky dokázateľné vysvetlenie. Čo by potom znamenalo...

„A to je kto?“ prerušil Henry moje dumanie.

Pod stolom sa zrazu objavil dosť tučný čaučau a hľadel na nás s naklonenou hlavou. Rasmus, ako živý.

„Tak hľadí, vždy keď chce nejakú pochúťku,“ povedala Mia a škodoradostne sa zachichotala. „No, kde je náš malý R...“

„Au.“ Henry si šúchal rameno. Vytisla som ho na chodbu, prekĺzla za ním a zabuchla som za nami dvere – predtým než Mia dokončí to slovo. V sne som sa dokázala pohybovať rýchlejšie ako Superman, keď to bolo nutné.

„Ten malý roztopašník. Poďme na kontrolnú prechádzku,“ povedala som a zavesila som sa do Henryho. „Mohli by sme napríklad preveriť, či má Grayson pravdu a naozaj sa k nemu nemôže nikto vlámať.“

„Ale tam dnu bolo tak príjemne.“ Henry sa ľútostivo pozrel na moje dvere. „Tu vonku určite vyčíňajú neviditeľní špióni a psychopati.“

Hej, alebo aj démoni. Celkom istí sme si byť nemohli. Chodba so svojimi rôznofarebnými dverami a slabým svetlom by mohla pôsobiť veselo a pokojne, ale nebolo to tak. V tom tichu akoby niečo číhalo a nedalo sa zistiť, odkiaľ to svetlo vlastne prichádza – neboli tu ani okná, ani lustre, nehovoriac o strope, z ktorého by vôbec lustre mohli visieť. Niekoľko metrov nad stenami sa začínalo rozmazané nič,

ktoré sa najviac podobalo svetlosivému nebu, aké v niektorých dňoch viselo nad Londýnom. Zdalo sa, že množstvo rozvetvených chodieb nemá konca a stráca sa niekde v tienoch. Napriek tomu som mala rada toto miesto a predstavu, že za každými dverami sníva jedna duša a všetci ľudia na svete sú navzájom prepojení v tomto labyrinte. Bolo to magické miesto, tajomné a nebezpečné – tento mix som považovala jednoducho za neodolateľný.

Pritisla som sa k Henrymu trochu bližšie a nadýchla som sa. „Príjemných snov môžeme mať, koľko len chceme. Keď zachránime svet pred Arthurom.“

Henry sa odo mňa odtiahol, aby si mohol okolo mňa ovinúť ruky. „Preto ťa tak ľúbim, Liv Silberová,“ zamrmal mi do ucha. „Že si za každé dobrodružstvo.“

Aj ja som to pri ňom tak cítila. Bez toho, aby sme strácali čas táraním, sme sa obaja premenili na jaguáre a vedľa seba bežali napred. V inej podobe som sa tu vždy cítila menej bezpečne a jaguára som medzitým zvládala tak dobre, že som sa nemusela veľmi sústrediť, aby som zostala v tejto podobe. Na rozdiel od ťažších premien, napríklad na lietajúci hmyz, nepohyblivé predmety, alebo od kráľovskej disciplíny závan vetra som ako jaguár vedela vydržať celé hodiny. Niekedy, keď som sa ráno zobudila po takejto intenzívnej jaguárej snovej noci, som ešte stále pokračovala vo svojej role tak, že som musela potlačiť potrebu obliznúť si labu. Raz som dokonca zavrčala na Florence, lebo mi v kuchyni zablokovala cestu ku kávovaru.

Apropo Florence: elegantné, trstinovozelené dvere, ktoré dnes stáli vedľa Graysonových, patrili určite jej. Jedine, ak by iniciály F. C. E. S., strieborné písmená vypínajúce sa na dreve, znamenali niečo iné ako „Florence Cecilia Elisabeth Spencerová“, ale to bolo skôr nepravdepodobné.

Podľa akých pravidiel sú dvere zoradené a prečo sem-tam menia miesta, sme ešte stále nezistili. Isté je, že dvere ľudí, ktorí sú nám istým spôsobom blízki, jedno, či v pozitívnom, alebo negatívnom zmysle slova, sa od tých našich nikdy príliš nevzdialili. Majitelia mnohých dverí sa dali odhaliť už podľa ich vonkajšieho výzoru: Graysonove dvere boli kópiou našich vchodových dverí alebo na maminých dverách dokonca veľmi prakticky stálo napísané jej meno: „Matthewsovej antikvariát mesačného svitu – otváracie hodiny od polnoci do svitania“. Iné dvere nebolo možné tak jednoznačne priradiť, ale medzičasom som si bola istá, že hladké decentné sivé dvere vedľa maminho antikvariátu mesačného svitu patria Ernestovi. Bolo jedno, kam sa mamine dvere presunuli, sivé dvere vždy zostali po ich boku. A žiarivočervené dvere s pompéznym zlatým klopadlom sa perfektne hodili k Persephone, keďže sa k mojim dverám priblížili, vždy keď sme cez deň spolu trávili čas.

Niežeby som cítila potrebu pozrieť sa za jedny z týchto dverí, ale akosi ma upokojovalo, že viem, komu ktoré dvere patria. Keď sa človek túlal po chodbách tak často ako ja s Henrym, boli mu známe všetky dvere minimálne v chodbách okolo tých našich – aj keď zmenili miesto alebo výzor.

Pol dňa som sa trápila otázkou, ako sa, dočerta, Arthurovi podarilo vypátrať dvere pani Lawrenceovej. Bolo tu veľa dverí, ktoré by k nej pasovali, na druhej strane im chýbal skutočný dôkaz, čo ja viem... vygravírovaná eiffelovka alebo rohožka s nápisom „Bienvenue“. Alebo aspoň logo chanelu namiesto kľúčky. No Arthur pravdepodobne postupoval celkom pragmaticky. Len čo získal osobný predmet pani Lawrenceovej, jednoducho musel iba pomykať všetkými dverami, ktoré prichádzali do úvahy, až našiel jedny, ktoré sa dali otvoriť. Určite mu to nejaký čas trvalo, ale zároveň to len viacej poukazovalo na to, s akým odhodlaním naplňa svoje temné plány. A keď podvedomie pani Lawrenceovej nenasadilo žiadne neprekonateľné prekážky, bolo pre Arthura ľahké prekročiť prah. Aby tam urobil to, čo tam urobil.

Cítila som, ako sa mi pri tejto myšlienke ježí srsť na krku. A nielen preto: medzitým sme s Henrym odbočili a nachádzali sme sa teraz na chodbe, kde stáli aj Arthurove, aj Anabeline dvere.

Pre prípad, že by nás Arthur nejako pozoroval, sme sa tu zvyčajne pohybovali veľmi sebaisto a pokojne, jedno v akej podobe. Nech si nemyslí, že sa ho bojíme. Takže som vrhla len veľmi krátky, pokiaľ možno pohrdavý jaguárí pohľad na slová „Carpe noctem“, ktoré boli vyrazené do hladkého kovového povrchu jeho dverí, potom som sa odvrátila a ďalej som skúmavo sledovala okolie. Ten jednoduchý strieborný zvonček na dverách oproti bol nový.

A ešte kým som si ho pozorne prezerala, začal sa rozťahovať, potom sa zliat dohromady a napokon ako strieborný trblietavý prúd stekal dolu po stene na zem, kde sa nanovo sformoval, rástol do výšky a napokon sa premenil na dievča so zvlnenými dlhými vlasmi, ktoré sa nápadne podobalo na Botticelliho Venušu. Bolo však omnoho, omnoho krajšie a malo na sebe džínsy a tričko namiesto toho, aby tu stálo nahé v mušli. Anabel Scottová, asi najatraktívnejšia psychopatka v dejinách.

„Pozrime sa, mačacia hliadka.“ Anabela sa vedela milo usmievať, čo však na mňa už vôbec nepôsobilo, odkedy sa mi pokúsila podrezať hrdlo.

Pri Henrym som si nebola taká istá. Zmenil sa do svojej skutočnej podoby a usmial sa na ňu rovnako milo. „Anabel, aké pekné, že ťa vidíme. Sú to vari tvoje dvere? Rovno oproti tvojmu expriateľovi? To je veľavravné. Alebo tu len tak visíš, aby si ho trochu špehovala?“

„Rád by si vedel, kde sú moje dvere, čo? Aby si mohol špehovať mňa.“ Anabel sa krátko zasmiala a potom s povzdychom dodala: „So špehovaním to však už nie je také jednoduché, odkedy sa všetci vedia urobiť neviditeľnými... Nemala som Arthura toľko naučiť.“

To teda. *Jedna* geniálna psychopatka by tu určite stačila. A Anabel bola geniálna, to sa musí nechať, bohužiaľ. Nejakto sa jej podarilo do týchto chodieb nalákať svojho psychiatra a kým tu pobehoval ako dieťa, keď ho vypustíte v hračkárstve, naplno si užíval svoje veľikášske fantázie

a pritom si myslel, že má všetko pod kontrolou, Anabel našla spôsob, ako ho zamknúť v jeho vlastnom sne. Len čo podpísal jej prepúšťacie papiere, treba zdôrazniť. Teraz ležal Dr. Anderson alebo senátor Tod, ako sa tu nechal nazývať, so sondou v žalúdku niekde v Surrey v nejakom domove sociálnej starostlivosti a... spal. Lekári nemali pre jeho stav žiadnu logickú diagnózu. Anabel nás uisťovala, že sa mu darí vynikajúco, lebo svoj život jednoducho sníva ďalej a vôbec ho nedokáže odlíšiť od skutočnosti. Napriek tomu, že sa senátor Tod neukázal práve ako sympáťák, bolo mi ho ľúto vždy, keď som si naňho spomenula. Síce som netušila, ako sa ho Anabel podarilo zamknúť, ale hádam by ho bolo možné oslobodiť, keby sa jeho dvere zvonku otvorili. Na to by ich však najprv bolo treba nájsť a nanešťastie len Anabel vie, kde sa nachádzajú. Mala pravdu: ak je niekto neviditeľný, je podstatne ťažšie ho sledovať.

Potichu som zavrčala.

„Obávam sa, že Arthur sa medzitým naučil veci, ktoré ani ty neovládaš,“ povedal Henry. To, že sme medzičasom zistili aspoň to, kde sa nachádzajú Anabeline dvere, si nechal pre seba. Predtým naozaj stáli rovno oproti Arthurovým, ale nápadný dvojdvierový gotický portál po Anabelinom zrútení minulú jeseň bez stopy zmizol. Čo znamenalo, že dvere museli kompletne zmeniť svoju podobu, lebo Anabel ďalej usilovne strašila po chodbách. Celé týždne sme jej dvere hľadali aj vo veľmi vzdialených chodbách, no až minulý týždeň ich Henry objavil vďaka svojej detektívnej

intuícií a prefikánym stopovacím metódam, ako tvrdil. Ne-skôr sa však priznal, že to bola úplná náhoda – a k tomu aj šťastie: keď sa totiž ako neviditeľný preháňal po chodbách, práve sa otvorili žiarivoružové dvere s obrovským obrazom Hello Kitty a Anabel opatrne vstúpila do chodby. Naozaj bolo ťažké až nemožné ako závan vetra alebo iný neviditeľný zjav hýbať predmetmi a robiť jednoduché veci, ako stláčať kľučky, a upokojovalo ma, že Anabel očividne bojovala s tými istými problémami. O sekundu už bola zase neviditeľná, ale ten okamih Henrymu stačil. Počkal, kým sa nevráti, aby sa uistil, že to nie sú len dvere niekoho, koho Anabel navštívila v sne. Dvere Hello Kitty sme totiž videli už stokrát, boli to tie široko-ďaleko najnevkusnejšie a nikdy by sme za nimi netušili Anabel. Museli sme uznať, že jej krytie bolo perfektné, celkom podľa hesla: kto je nápadný, nie je podozrivý. No bolo pre mňa záhadou, ako sa jej to podarilo, ja som vlastne bola presvedčená, že človek nemá žiaden vplyv na výzor vlastných dverí. Zdalo sa, že sa bez nášho pričinenia prispôsobujú duševnému rozpoloženiu vlastníka. Ale Anabel možno použila špeciálny trik – nebolo by to po prvý raz, kedy by bola schopná niečoho, o čom sme my nemali ani najmenšie tušenie. Teraz napríklad zjavne dokázala čítať Henryho myšlienky.

„Ty myslíš to s pani Lawrenceovou. Čítala som o jej zrútení na blogu Top Secret.“ Anabel prešla pohľadom nahor a nadol po chodbe. „Arthur ju po minulé noci v sne viackrát navštívil, preto som hneď vedela, že s tým musí mať

niečo spoločné. Už som si kládla otázku, čo hľadá práve u nej – veď na francúzštinu už nechodí...“

„Myslíme si, že si ju vybral náhodne, takpovediac ako pokusného králika na novú metódu, aby ľudí zhyponotizoval v spánku tak, že cez deň urobia to, čo chce.“

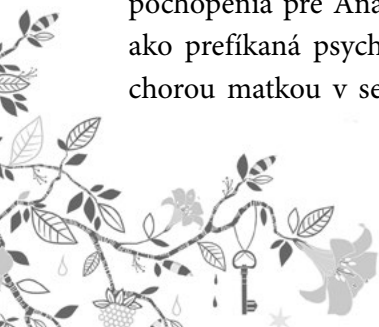
Anabel si hrýzla spodnú peru. „Ale prečo by chcel, aby pani Lawrenceová vyliezla v školskej jedálni na stôl a odhalila seba a pána Vanhagena?“

To bola dobrá otázka. S naklonenou jaguárou hlavou som sa pozrela nahor na Henryho.

Pokrčil plecami. „Len tak. Aby dokázal, že vie človeku zničiť život.“ Urobil krátku prestávku, počas ktorej sa obzeral. „Lebo to vie.“

„Hej. Hej, možno,“ zamrmlala Anabel a jej pohľad zmeľoval. „To by pasovalo k Arthurovi. Alebo aspoň k tomu Arthurovi, ktorý sa z neho stal.“

Že mal Arthur kedysi morálne škrupule a niečo ako svedomie, som si vedela predstaviť len ťažko, ale Henry aj Grayson ma stále uistovali, že ich bývalý najlepší kamarát bol predtým fakt milý chalan. Kým sa šialene nezaľúbil do Anabel a potom si všimol, že ho využila, manipulovala ním a zneužila ho na svoje ciele. Môj súcit však mal svoje hranice. Kam by sme sa dostali, keby sa z každého, kto zažil nejaké trpké sklamanie, stal zločinec? To som mala už viac pochopenia pre Anabel. Napokon, ani ona sa nenarodila ako prefikaná psychopatka. Jej rané detstvo s psychicky chorou matkou v sekte, ktorá vzývala démonov a vyko-

návala zvrátené rituály, z nej urobilo monštrum, ktoré mi chcelo podrezať hrdlo. A teraz toto monštrum stvorilo ďalšie monštrum – horšie a nebezpečnejšie ako sama Anabel.

Bolo nám jasné, že to je riskantné, a nikomu z nás nebola tá myšlienka príjemná, ale na to, aby sme si to mohli rozdať s Arthurom, sme potrebovali Anabel ako spojenca. Ešte horšia, ako sa mu postaviť bez jej pomoci, bola predstava, že by sa s ním nakoniec mohla dať opäť dokopy. Tomu musíme zabrániť za každú cenu.

Henry si odkašľal. „Nikto nevie, čo Arthur plánuje, ale s takýmito schopnosťami má všetky možnosti otvorené. Tá vec musí fungovať nejako podobne ako to, čo si urobila so senátorom Todom, aby podpísal tvoje prepúšťacie papiere. Musíš nám povedať, ako si to spravila, Anabel.“

„Aby ste sa do toho mohli zamiešať aj vy?“ Anabel venovala Henrymu mierny úsmev. „Viem si predstaviť, o čo všetko by si sa potom pokúsil, Henry Harper. Nie, ďakujem! Stačí, že mi moje plány môže skrížiť Arthur.“

„A čo sú to za plány?“ opýtal sa Henry s hlbokým pozdychom.

„Veď ich už poznáte.“ Svetlo sa zrazu zmenilo. Bolo to, ako keby všetky neviditeľné zdroje svetla zakryl tieň. „Viete, komu za toto všetko tu vďačíme a čo mu ešte dlhujeme.“

Okolo nás sa zrazu citelne ochladilo. Bola som veľmi šťastná, že som ešte stále jaguár. Takto som mohla na Anabel nehybne civieť bez toho, aby videla moju nervozitu.

„Nie je tá vec s démonom už dávno uzavretá?“ opýtal sa

Henry jemne. „Myslel som si, že si na klinike pochopila, že bol len súčasťou tvojej... choroby.“

„Hej,“ povedala Anabel. „To sa mi v každom prípade snažili nahovoriť. A možno som bláznivá, ale určite nie som hlúpa. Skutočne zvažujem aj to, že... že Pán tieňov a temnoty existoval len v mojich chorých predstavách. Ale čo ak nie? Nechceli by ste si byť radšej na sto percent istí?“

Nie, nechceli. Už máme koniec koncov dosť iných problémov.

„Užívaš ešte svoje tabletky?“ zisťoval Henry so zvráteným čelom.

„Vždy tak úžasne priamy.“ Anabel sa znova zasmiala. „Naozaj som ich vysadila. Len aby som videla, čo sa stane. Či sa vôbec niečo stane. Môžeme byť teda zvedaví.“ Zrazu mala akosi naponáhlo. „Ako vždy som vás rada videla.“ Odišla bez toho, aby počkala, že sa s ňou rozlúčime, a jej obrysy sa po troch krokoch začali rozmazávať a boli čoraz priehľadnejšie, až nám o pár metrov ďalej celkom zmizla. Chlad zobrala so sebou.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.